

PROJEVTE svoji křesťanskou lásku zvýšeným darem
na **NĚMECKÝ ČERVENÝ KŘÍŽ**

Dary posilejte vplacným listkem 63.000, který obdr-
žíte zdarma u každého poštovního úřadu.

Křesťanské ctnosti

1. — 28. června — 4. července 1942

Pravda

1. Kterou vlastností vyznačují se skutky Boží? Proč? Zalm 111, 7. 8; 2. M. 34, 5. 6.

Země, moře i nebesa jsou plny pravdy; to jsou naši učitelé. Příroda poučuje svou řečí o nebeské moudrosti a o věčné pravdě.

2. Čím se musí vyznačovatí také Boží zákon a Boží slovo? Zalm 119, 142; Jan 17, 17.

3. Co tedy žádá Bůh od člověka? Zalm 15, 1. 2; 51, 8.

Slovo Boží odsuzuje nerozumné řeči a povreční smýšlení. Odsuzuje obcházení pravdy a předstírání a praví: »Řeč vaše budiž: Jistě, jistě; nikoli, nikoli. Což pak nad to jest, od zlého jest.« (Čti též Přísl. 26, 18. 19.) Buď upřímný. Vypravuj příhody tak, jak se staly, a nic k nim žertem nepřidávej.

4. Jaký příkaz dal Bůh ohledně našich slov? Zach. 8, 16. 17.

Lež jest úmysl někoho oklamati. Pohledem očí, pokynem rukou nebo výrazem obličeje může se právě tak lháti jako slovy. Příkaz Boží zakazuje mluvití cokoli, co by škodilo pověsti nebo jménu našeho bližního.

5. Jaký osud stihne ty, kteří nemluví pravdu? Žalm 12, 3. 4.

6. S kým se spojujeme, pakliže lžeme? Jan 8, 44.

Pravda jest z Boha, ale podvod v jakékoli podobě z ďábla, a kdo se nějakým způsobem odchyluje od přímé pravdy, oddává se moci zlého. Není to snadné mluvití vždy pravdu, ale je to to nejjistější. Jak často překáží nám přepjatost, duchovní jednostrannost, nedostatečná znalost, abychom jasně porozuměli věcem, jež máme rozřešiti.

7. Jak soudí Bůh o lživém jazyku? Přísl. 12, 22; 6, 16—19.

8. Co si zvolil Žalmista? Žalm 119, 163.

9. Oč prosil Pána? Žalm 120, 2; 119, 29. 30.

10. Proč soudil Bůh tak přísně lež v prvotní církvi? Skt. 5, 1—11.

Bůh nenávidí pokrytectví a lež. Ananiáš a Zafira dopustili se podvodu proti Bohu; lhali proti Duchu svatému a jejich hřích byl potrestán rychlým a hrozným soudem. Budiž nám to výstrahou... S pravdou to berme vždy opravdově a hledme, aby se stala naší druhou přirozeností.

11. Jaké vyhlídky má pravda a jaké lež? Přísl. 12, 19.

12. K jaké zkáze vede často lež? Jer. 7, 8—10.

13. Jaký rozsudek je vyneseno o lži ve Zjev. 22, 14. 15?
14. K jakému rozhodnutí musíme tedy dospěti? Žalm 39, 2.
15. Kde jest pomoc proti lži? Žalm 119, 104.

2. — 5. — 11. července 1942

Věrnost

1. Jaké svědectví dal Pán o starozákonním muži Božím? 1. M. 18, 19.
2. Co jest praveno o Noé? 1. M. 6, 22.
3. Kdo je způsobilý konati dílo Boží? 1. Kor. 4, 2.

Bez poslušnosti není věrnosti. Zdar rodiny, školy, církve, společnosti, státu závisí na tom, jak jsou jednotlivci ochotni řídit se zákony, předpisy a zásadami celku. Kdo se podle nich neřídí, oslabuje celek.

4. Jak daleko sahá věrnost Boží k nám? 1. M. 8, 22; Pláč Jer. 3, 22. 23.

Hmotný svět podléhá rozkazům Božím. Příroda poslouchá zákonů přírodních. Všecko jest ve shodě s vůlí Boží. Mraky a svit slunce, rosa a déšť, vítr a bouře jsou poslušny jeho rozkazů. Klíčky obilí, poslušny zákona Božího, pronikají zemi a »plodí, nejprv bylinu, potom klas, potom plné obilí v klasu«. (Mar. 4, 28.) To vše činí Pán v jejich čase, protože neodporují působení jeho. Zdaž člověk, stvořený k obrazu Božímu, obdařen rozumem a řečí, neměl by si vážiti darů Božích a býti poslušen jeho vůle?

**5. Proč nemohli Danielovi nepřátelé
nic proti němu podniknouti? Dan.
6, 5.**

Daniel byl vždy a ve všem poslušen Boha a dovedl se ovládati, takže si svou úctou a ohledem získal již v mládí přízeň a lásku svých pohanských představených. Tím se vyznačoval i jeho pozdější život.

**6. Na čem ztroskotal úmysl Se-
maiáše proti Nehemiášovi? Neh.
6, 3. 4. 10—13.**

Pofouchlá rada Semaiášova byla podporována těmi, kteří předstírali, že jsou přátelé Nehemiášovi, ale potají byli jeho nepřáteli. Ale jejich léčky na něj neplatily. Protože se Nehemiáš cele oddal dílu Božimu a neochvějně Bohu důvěřoval, nepodařilo se jeho nepřátelům dostati jej do své moci.

**7. Proč mohl Bůh vydati Joba úto-
kům satanovým? Job 1, 8—12.**

**8. Kolik je věrných podle úsudku
pisatele Přísloví? Přís. 20, 6.**

Svět, a zvláště dílo Boží, potřebuje lidi, kteří se před Bohem i před lidmi osvědčí ve všem věrní. Musí to býti lidé neochvějní, kteří nečekají, až cesta bude urovnána a překážky odklizeny, nýbrž s horlivostí obživují ochromlou sílu zmalátnělých pracovníků; lidé, jejichž srdce hoří láskou Kristovou, kteří se odhodlaně chápou díla církve Boží.

**9. Kdo může býti věrný ve velkých
věcech? Luk. 16, 10.**

Kdo jest věrný v mále, dokazuje, že může zastávati i velké povinnosti. Každý čin v životě odhaluje nitro člověka; proto jenom ten, kdo se v malých povinnostech osvědčí jako věrný a bezúhonný, může býti Bohem povolán k vyšší službě.

**10. Jakou zásadou měli bychom se
vždy řídit? 3. Jan 5.**

11. Jak se věrnost vyplácí? Přísl. 28, 20.
12. Co bude nejlepší odměnou věrnosti? Mat. 25, 21.

3. — 12. — 18. července 1942

Nezištnost

1. Podle které zásady žije dítě Boží? Řim. 14, 7.
2. Proč byla ustanovení Boží nahrazena lidským učením? 2. Petr. 2, 1. 3a.
3. Při které příležitosti projevilo se lidské sobectví nejvíce? Luk. 24, 20.
4. Z jaké pohnutky dali Židé ukřižovati Pána Ježíše? Mat. 27, 18.

Pokrytectví fariseů bylo následkem sobectví. Žili jen pro sebe, pro své tělo. To je svedlo k překrucování a zneužívání Písma a oslepilo pro význam Kristova poslání... Také učedníci, kteří navenek pro Ježíše vše opustili, vnitřně vždy usilovali pro sebe o veliké věci... To byla příčina, proč nepochopili oběť, kterou Mistr přinášel pro svůj úkol, a že těžko chápali tajemství vykoupení. Tak jako kvas způsobuje zkázu a rozklad, necháme-li jej déle působiti, může i sobectví škoditi a ničiti, je-li mu v nitru dopřáno místo.

5. Jak je nám Jonata příkladem nezištnosti? 1. Sam. 19, 1—5; 20, 30—32.

Jonata, dědic trůnu, věděl, že řízením Božím jest poslán stranou; byl však nejvěrnějším přítelem svého soka,

chráně jej nasazením vlastního života. Jeho jméno je počtáno v nebesích a na zemi vydává svědectví o síle nezištné lásky.

6. Jak dokázal Jan Křtitel, že je prost sobectví? Jan 3, 27—30.

7. Kam až sahá nezištnost? Mar. 12, 31.

Nehledíce k chybám a nedokonalostem, které nemůžeme přezírat, máme se vespolek milovat a míti jedni druhé v úctě. Máme býti pokorní, nedůvěřovat vlastní síle a trpělivě snášeti slabosti jiných. To potlačí v nás sobectví a učiní nás šlechetné a velkorysé.

8. Jak se stáváme nezištnými? Příis. 3, 27.

Tak je tomu se statky a požehnáním tohoto života. Jsme-li bohatší, dluhujeme těm, kteří jsou chudší. Naši svatou povinností jest pečovat o nemocné, vdovy a sirotky tak, jak bychom si přáli, aby bylo pečováno o nás, kdybychom byli na jejich místě.

9. Jak se můžeme vyvarovati sobectví? Fil. 4, 6—8.

10. V čem záleží podstata nezištnosti a v čem podstata sobectví podle slov Pána Ježíše? Luk. 9, 24.

Sobectví znamená smrt. Žádné ústrojí našeho těla by neobstálo, kdyby sloužilo jenom sobě. Srdce by brzy ztratilo svou sílu, kdyby přestalo vysílati proudy krve do nohou, rukou a do hlavy. Jako krev rozváděna jest do celého těla, tak udílí Kristus svou lásku všem údům svého těla. Máme proto býti jedni druhých údobé; duše, která není ochotna udíleti, zakrní.

11. Co praví moudrý muž o člověku sobeckém? Příis. 15, 27.

12. Na čem spočívá pravá nezištnost? Řím. 12, 9—21.

13. Kdy jedině může Bůh přijmouti naši službu? 1. Kor. 13, 1—3.

Jen tehdy, když sobectví jest umrtveno a vděčnost naplní naše srdce, když náš život je prodchnut láskou, tehdy usídli se Kristus v našem srdci a stáváme se spolupracovníky Božími. — Významná byla otázka, kterou dal Kristus Petrovi; týkala se jedné z podmínek uřednictví a sloužení. Zněla: Miluješ mne? To jest rozhodující. Kdyby byl Petr všecky ostatní nadchl, bez lásky Kristovy nemohl nikdy býti věrným pastýřem stáda Páně.

14. Kterými slovy varuje nás Kristus před sobectvím? Luk. 12, 15.

Ziti sobě znamená hynouti. Lakomství, touha po pohodlí pro vlastní zájma odlučuje duši od života. Duch satanův vyznačuje se žádostí něco vyzískati; Duch Kristův se však vyznačuje sebezapřením a obětováním se pro jiné.

15. Jak unikneme sobectví? 1. Petr. 4, 8—10.

16. V kom spatřuje nezištný člověk zdroj všeho požehnání? K čemu je puzen? Efez. 5, 20. 19.

4. — 19. — 25. července 1942

Horlivost

1. Jak musil člověk po pádu do hříchu pracovati? 1. M. 3, 19.

2. Jaký je výsledek usilovné práce? Přís. 28, 19; 10, 4.

3. Na základě které zkušenosti mohl to pisatel knihy Přísloví říci? Přís. 24, 30—34.

Ve Zjev. 3, 15. 16 zjevuje Pán velkou nelibost k těm, kteří jsou lhostejní nebo vlažní. Radí jim, aby se „rozhorlili“ (v. 19.).

4. Jaké stanovisko k práci zaujmal Pavel? 2. Tes. 3, 8.

Práce je požehnáním, nikoli zlořečením. Lenost ničí pobožnost a kormoutí Ducha Božího. Stojatá voda jest odporná, ale čistá, tekoucí voda šíří do kraje zdraví a veselí. Pavel věděl, že všichni, kteří zanedbávají tělesnou práci, brzy ochabnou.

5. Proč má křesťan býti pilný?
1. Tim. 5, 8.

6. Co je praveno v Písmě o lenosti? Kam vede? 2. Tes. 3, 11.

Pilnost přispívá k zdárnému plnění povinností člověka i k správnému využití života. Jsme-li pilní, nezbyvá nám čas na bláhovosti nebo výstřednosti.

7. K čemu nás Bůh proto vybízí?
2. Petr. 1, 5—10.

Touha po snadném náboženství, které nežádá sebezapření ani odloučení od hříchu, zplodila učení, zdůrazňující jenom víru. Co však praví Slovo Boží? (Jak. 2, 14—24.) Jest zásadně proti chytráckému učení o víře bez skutků.

8. Kdy jest zabezpečen náš duchovní vzrůst? 1. Petr. 2, 2; Tim. 3, 16. 17.

9. Proč máme býti bdělí a snaživí?
1. Petr. 5, 8.

Satan útočil na Krista nejprudšími a nejlstivějšími pokušeními. Byl však při každém útoku poražen. Tyto boje byly bojovány v náš prospěch; tato vítězství umožňují nám přemáhání zlého. Kristus dá sílu všem, kteří o ni prosí. Nedá-li člověk satanu své svolení, nemůže býti přemožen, neboť pokušitel nemůže řídit jeho vůli anebo jej přinutit!

k hříchu. Může trápit, ale nikoli poskvřiti. Skutečnost, že Kristus zvítězil, měla by jeho následovníky nadchnouti k mužnému boji proti satanu.

10. K jaké hotovosti vede pilné prohloubení v slově? 1. Petr. 3, 15.

11. K čemu tím můžeme přispěti?
- Žalm 12, 15. *Psalm*

12. Proč nám může být Ezechiáš v tomto směru příkladem? 2. Par. 31, 20. 21.

Jelikož čas k sloužení se stále více krátí, měl by nás příklad apoštola Pavla přimět k horlivější službě. Pokušení a starosti, které Pavel snášel, stravovaly jeho tělesné síly. Nedostatky stáří se při něm zjevovaly. Cítil, že jeho práce bude brzy dokončena; ale čím více se jeho doba práce chýlila ke konci, tím usilovněji pracoval. Zdálo se, že jeho úsilí nezná mezí. Navštěvoval sbory a všemožně se snažil posiliti věřící, aby byli věrní v díle získávání duší pro Ježíše a v těžkých dobách pevně stáli k evangeliu jako věrní svědkové Ježíšovi.

13. Co bude činiti satan v posledním čase? Zjev. 12, 12.

14. Kdy jedině může naše horlivost přinášeti ovoce? Žalm 46, 11.

Snad se bude mnohým zdáti, že toto poučení neshoduje se s napomenutím, abychom se horlivě účastnili díla Božího. Ale křesťanskou horlivost nelze srovnávat s ukvapením. Tajemství síly a horlivosti křesťanovy záleží v tom, že si učiní volnou chvíli k modlitbě a očekává od Boha, že On naplní tělo, duši a ducha novou silou. Mnozí rychlými kroky vkročí do úctyhodné přítomnosti Kristovy, několik minut snad setrvají na svatém místě, ale nečekají na žádnou radu. Nemají kdy prodlévat s božským Učitelem a vracejí se se svým břemenem k své práci... Nikoli jen chvíli býti v přítomnosti Spasitelově, nýbrž míti s Ním osobní spojení, Jemu se odevzdati a míti s Ním společen-

ství, to jest, čeho nezbytně potřebujeme. To nám dává potřebnou sílu a schopnosti, abychom s horlivostí vykonávali práci, která jest od nás požadována.

5. — 26. července — 1. srpna 1942

Svědomitost

1. V čem záleží vysoký cíl křesťanského života podle apoštola Pavla? Skt. 24, 16.
2. V kterém směru působí svědomí nejvíce? Jan 8, 9.
3. Jakou službu prokazuje svědomí pohanům? Řím. 2, 14. 15.
4. Jak lze poznati člověka obráceného? 1. Tim. 1, 4. 5.
5. Co se musí státi se svědomím, má-li člověk umět správně rozsuzovat? Žalm 9, 14. *Drumms*
6. Jak se máme zachovati k hlasu svědomí?

Nenásleduje-li člověk příkazu svého svědomí, není jeho život jistý. Chceme-li však jíti cestou, kterou nám ukazuje Slovo Boží, musí býti náš úsudek stále ozařován nebeským světlem, abychom viděli, je-li správný. Každý, kdo utlumuje hlas svého svědomí, rozsívá sítě nevěry a podle toho bude i jeho zeň.

7. Ukaž z Pavlova příkladu, že svědomí musí být vyškolen! Skt. 23, 1; 8, 1—3.

Pán zaslíbil, že nám ukáže cestu spravedlnosti, budeme-li čísti jeho slova a prositi, aby nás vedl. Necháme-li se Jím uvésti do pravdy, bude se náš úsudek shodovati s vůlí Boží. Zameškáme-li nechati osvítiti své svědomí a

nebudeme-li čísti Slovo Boží, ani míti obecenství s nebesy na modlitbě, nejsme jisti, že obstojíme na cestě pravdy. Když nám Bůh zjevil svou vůli, máme se jí řídit. Budeme-li to činiti, budeme moci vždy činiti a poznávati, co je správné.

8. Proč zastávají někteří falešné učení? 1. Tim. 4, 2b.

Když lidé zkažených srdcí jeví zdání, jako by byli nevinní, nedokazují tím, že si stojí správně. Jejich skutky budou svědčiti proti nim. Ale ať jest jejich svědomí jakkoli zatvrzeno, přijde den navštívení Božího, kdy bude zjeveno jejich chování. Potom vezme každý, co za své skutky zaslouží.

9. Jak jsme povinni chovati se k svědomí jiných? 1. Kor. 10, 27—29.

10. Proti komu hřešíme, urážíme-li svědomí bratra? Co proto Pavel praví? 1. Kor. 8, 12, 13.

11. Proč máme býti poslušni občanských zákonů? Řím. 13, 1, 5.

12. Jak jest možno zachovati si čisté svědomí? Zalm 11, 30—34.

Je potřeba více než jenom lidské síly, aby svědomí bylo před Bohem zachováno čisté. Je k tomu třeba víry a síly shury. Nicého se nemáme báti tolik, jako činění nesprávnosti. Tato bázeň nás má k tomu, abychom dbali napomenutí svědomí. Svědomitost přináší štěstí a sílu vůli; nesvědomitost ničí zmužilost.

Kterýsi náčelník Indiánů chtěl svým lidem znázorniti působení svědomí a pravil: »Svědomí jest podobno tříhrannému kusu ocele, který nosíme v prsou. Činím-li nesprávně, obrátí se a řeže mne svými hranami. Hřeším-li často, hrany se ohladí a neřežou více; mé svědomí je potom nespolehlivým měřítkem.«

13. Kde máme míti uschovaný poklad víry? 1. Tim. 3, 9.

Poctivost

1. Za jakého předpokladu byl v prvotní církvi povolán člen k odpovědnému úřadu? Skt. 6, 3.

2. Kterou vlastnost k tomu Pavel počítá? 1. Tes. 4, 12.

Poctivý člověk jest upřímný. Falešná závaží, jimiž si mnozí rádi pomáhají, jsou Bohu ohavností, i když dotyční vyznávají, že zachovávají přikázání Boží. Je-li někdo ve skutečném spojení s Bohem a zachovává opravdu jeho zákon, dokáže to svým životem; bude žít ve shodě s učením Kristovým. Opravdová poctivost září jako zlato ve smeti. Faleš, lež a nevěrnost mohou se skrýti před lidským zrakem, ale nikoli oku Božím. Andělé Boží všecko pozorují a zapisují do knih nebeských.

3. V jakém spojení klade jinde tuto vlastnost do popředí? Fil. 4, 8.

4. Jak pohlíží Bůh na nepoctivý obchod? 5. M. 25, 13—16.

Při nepoctivém činu nerozhoduje, je-li to něco významného nebo nepatrného. Uchýlíme-li se jen o málo se správné cesty, vstupujeme na půdu satanovu a jsme v nebezpečí, že každým krokem budeme strženi do větší nepravosti. Musíme činit zřetelný rozdíl mezi náboženstvím a obchodem.

5. Kdy se můžeme dopustit nepoctivosti? 3. M. 19, 15; 5. M. 1, 17.

6. Co činí často nepoctivý? Přís. 20, 14.

Kdo je poctivý, bude dbáti rady moudrého muže. Svět i církve potřebují poctivých lidí. Právem kdosi řekl: »Kupec, který chváli, co chce koupiti, a prodavač, který jmenuje nedostatky svého zboží, jsou dva poctivci.«

7. Ukaž z příběhu Achana, v jakém poměru jest hřích jednotlivce ke sboru! Joz. 7, 11. 12.

Hřích Achánův byl neštěstím všemu lidu. Pro hřích jednoho člověka spočívala nelibost Boží na celém shromáždění tak dlouho, dokud přestoupení nebylo vyhledáno a odstraněno. Církev se nemusí bát zjevných nevěrců a rouhačů, nýbrž neupřímných následovníků Kristových, neboť oni ji zdržují požehnání a oslabují lid.

Káváme-li chyby jiných a sami se jich dopouštíme, je to nejnižší způsob nepoctivosti. Při nás samých to zanechává rány, které mohou být těžko zahojeny. Nezapomínejme, že naše poklesky, ať je vyznáváme nebo zapíráme, způsobují utrpení jiným. Pověst a zdatnost sboru, společnosti nebo školy závisí na pověsti a zdatnosti jednotlivců, kteří tam náležejí. Nepoctivý čin jednoho člověka může způsobiti hanu nebo trestání všech. Nikdo nemůže žiti sám sobě.

8. Proč záleží tolik na poctivosti?

Přís. 22, 1.

9. Jaký osud hrozí nepoctivým?

Přís. 21, 6; 28, 8.

Nelze očekávat, že ten, kdo nesprávným způsobem nabývá bohatství, bude se nějak starati o chudé. Proto praví moudrý muž, že takový člověk shromažďuje bohatství pro toho, který se smilovává nad chudým.

Podmínky, spojené s našim šafářstvím, ukládají nám povinnost nejen k Bohu, ale také k člověku. Každá lidská bytost má za všechny dary životní děkovati nekonečné lásce Vykupitelově. Pokrm, oděv, přístřeší, duše, duch — všecko jest vykoupeno jeho krví. Čím větší požehnání se nám od Boha dostává, tím větší odpovědnost máme k našim bližním.

10. Proč jest nepoctivé jednání proti sirotku zvlášť nebezpečné?

Přís. 23, 10. 11.

11. Oč prosil Pavel? 2. Kor. 13, 7.

12. Které napomenutí platí nyní pro nás? Řím. 13, 12—14.

7. — 9. — 15. srpna 1942

Obecenství s Bohem

1. Jakým způsobem zjevil Bůh, že touží po člověku? Přís. 23, 26.

Oslovením »synu« naznačuje Pán, že skrze stvoření jsme Jeho. Nyní nás vybízí, abychom se Mu odevzdali k obnovení a k vykoupení. Učiníme-li to, dostane se nám mocí s nebes, abychom se mohli vyvinouti v lepší povahy.

2. K čemu jsme tedy zavázáni a oprávněni? Žalm 27, 8.

3. Kterými slovy opakoval Spasitel pozvání svého Otce? Mat. 11, 28—30.

4. Proč Bůh po nás touží? Jan 3, 16.

5. Které město odmítlo Ježíšovo pozvání? Jak to působilo na Spasitele? Mat. 23, 37.

6. Jak podobně žaloval Bůh již dříve? Jer. 10, 19. 20.

7. Jakou radu dává muž Boží? Job 22, 21.

8. Co má býtí pohnutkou veškerého našeho konání? 1. Kor. 10, 31. 33.

9. Jak zní zlaté pravidlo pro náš styk s jinými? Mat. 7, 12; Gal. 6, 2.

Bůh, obětovav pro naše vykoupení svého jednorozeného Syna, ukázal nám, jak velice si váží každé lidské duše, a nikomu nedal právo, aby o někom jiném mluvil opovržlivě. My sice vidíme chyby a křehkosti svých bližních, avšak Bůh požaduje každou duši za své vlastnictví — své, protože ji stvořil a vykoupil. Všichni lidé jsou stvořeni k jeho obrazu a se všemi máme zacházeti uctivě a srdečně. Za každé opovržlivé slovo, mluvené o duši, pro kterou Kristus položil svůj život, učiní nás odpovědnými.

10. Čím se potom můžeme chlubit? Jer. 9, 24.

Nestačí, dáme-li svůj čas, svou sílu nebo peníze. Mnozí by dali všechno, jenom ne sebe. Ale Ten, který dal nejen své bohatství, nýbrž i sebe samého, nespokojí se žádnou náhradou. Jako Pán Ježíš dal sebe samého za nás, tak máme i my sebe — tělo, duši i ducha, dáti Jemu; to má býtli naší rozumnou službou a našim darem Bohu.

Matoušovo neodkladné následování Ježíše jest napodobitelným příkladem. (Mar. 2, 14.) Měl bohatství a dobrý zdroj příjmu, ale všechno opustil a následoval Jej.

11. Jaké stanovisko k tomu zaujal Zalmista? Žalm 44, 9.

12. Co bylo předmětem Pavlovy chvály? Gal. 6, 14.

13. V čem spatřovali apoštolé velikost své osobní zkušenosti? 1. Jan 1, 2. 3.

14. Které tři cesty nám umožní obecnství s Bohem? 1. Petr. 2, 2. 3; Žalm 107, 31; Přís. 15, 8.

Uvažováním a následováním Slova Božího, díkem Bohu za jeho zjevení moci a lásky v zacházení se svými dítkami, jakož i přímým obecnstvím na modlitbě, učíme se znáti Boha. Jestliže opouštíme jednu z těchto cest, olupujeme se

o pokoj a silu. — Chceme-li žiti pravým duchovním životem, musíme býti ve skutečném spojení s naším nebeským Otcem. I kdyby se naše srdce cítila býti k Němu přitahována, i kdybychom měli před očima jeho skutky, milosrdenství a požehnání a podivovali se jim, přece to ještě v pravém slova smyslu neznamená úzké společenství s Ním. Chceme-li býti ve společenství s Bohem, musíme se s Ním raditi o záležitostech našeho všedního života. V modlitbě otvíráme Bohu svá srdce jako přáteli.

15. K čemu nás zmocní obecenství s Bohem? Řím. 14, 8.

8. — 16. — 22. srpna 1942

Odpovědnost

1. Co pravil Spasitel o naší odpovědnosti? Mar. 12, 30. 31.
2. K čemu nás tato odpovědnost pudí? Jaké požehnání z toho vyplývá? Jak. 4, 10. 6.
3. V čem má záležeti tato Boží milost? Iz. 57, 15.
4. Jakého klamu v prokazování lásky chce nás Spasitel uchrániti? Luk. 6, 32—35.
5. Kdy plníme svou odpovědnost v řeči? Jak. 4, 11; 5, 9.

Nepohlížejme na to jako na něco nepatrného, mluví-li se o někom zle anebo když se činíme soudci jiných... Bible výslovně učí, že se máme chrániti lehkomyšlně obviniti toho, kdo jest od Boha povolán jako jeho vyslanec. (2. Petr. 2, 9—11.)

6. Jak plníme svou povinnost k slabým? Řím. 15, 1; Žalm 12, 12.

Chceme-li býti upřímní, nemůžeme žiti mezi našimi bližními, aniž bychom jim nepomohli nésti jejich břímě... Ne-

má-li krev v našem těle ztuhnouti, musí sobectví vyhynouti. Musíme poznati, že nemůžeme býti křesťany a zároveň žiti sobě; že požehnání, která jsme obdrželi, jsou ve skutečnosti pro jiné, a my, jakožto služebníci Boží, máme je přinésti těm, pro něž jsou určena.

7. Čím přispíváme k tomu, aby neupevnění členové neodpadli?
Žalm 12, 13. 15.

Kdo může vystihnouti, jaká je to ztráta, když jediná duše zbloudí a tím přijde o věčné spasení! A přece náš ukvapený čin nebo nepředložené slovo mohlo působiti na život jiného a přispělo ke zkáze jeho duše.

8. V čem spočívá naše úloha k jiným? 2. Kor. 3, 2. 3.

Jeden slavný kazatel kdysi pravil: »Nemůžeme-li býti všichni apoštolé, můžeme býti aspoň epištoly — dopisy lásky Spasitele pro svět.«

9. Jakého ducha bude zjevovati ten, kdo cítí odpovědnost? Efez. 4, 2—6.

10. Co praví Písmo o odpovědnosti rodičů a dětí, zaměstnavatelů a zaměstnanců? Efez. 6, 1—9.

Rodiče zasluhují do určité míry přednostní právo lásky a úcty před ostatními lidmi. Bůh sám, který na ně vložil odpovědnost za svěřené jim duše, chce, aby rodiče v útlém mládí dítek stáli na místě Božím. Kdo zavrhuje moc rodičů, zavrhuje moc Boží. Páté přikázání nežádá jenom, aby děti prokazovaly svým rodičům poslušnost, nýbrž také lásku a něžnost, aby jim usnadňovaly v jejich starostech, chránily jejich pověst a ve stáří je podporovaly a potěšovaly. Ono také poukazuje na úctu ke kazatelům a jiným osobám v moci postaveným.

11. Jak můžeme plniti své odpovědnosti? Efez. 6, 18; 1. Tes. 5, 17.

Mají věřící ustávat na modlitbách? Modlitba jest klíčem v ruce víry a tento klíč nám může otevřít nebeské

pokladnice, v nichž jsou uschovány duchovní poklady a prostředky Všemohoucího. Ustáváme-li na modlitbách a nebdíme-li, vydáváme se v nebezpečí, že budeme nedbalí a uchýlíme se s pravé cesty. Náš protivník ďábel nám neustále hledí klásti překážky na cestě k trůnu milosti, abychom skrze upřímné modlitby a pevnou víru nebyli účastní milosti a nemohli odpirati pokušením.

Nebojme se, že by Pán nechal nepovšimnuty modlitby svých dítek; spíše hrozí nebezpečí, že zemdlíme v pokušeních a bojích a nebudeme trvatí na modlitbách.

12. Kdy jedině můžeme zvítěziti nad satanem? Efez. 6, 10—18.

9. — 23. — 29. srpna 1942

Přívětivost

1. Jak je vyznačena cesta moudrosti? Přís. 3, 13, 17.

2. Jak působí řeč utěšená neboli přívětivá? Přís. 16, 24.

3. S čím lze srovnati veselé srdce? Přís. 17, 22.

4. Na čem je založena pravá radost? Jan 14, 27.

Stěští, které si ze sobeckých pohnutek hledíme uloviti, které neleží na cestě povinnosti, jest nestálé, stíhané nehodami a pomijitelné; posléze naplňuje duši jen neklidem a bolestí. Avšak ve službách Božích jest radost a hojnost. Křesťan nechodí po nejistých cestách, nepoddává se žalu, zármutku a zklamáním. I když nezakoušíme radosti a zábav tohoto světa, přece můžeme radostně hleděti vsříc věčnému radostnému životu.

5. Kdy můžeme mluvití o plné radosti? Jan 15, 11.

Praví křesťané nezachovávají náboženství, nýbrž náboženství zachovává je. Není jim břemenem, nýbrž pobídkou

k práci. Ono povznáší své vyznavače, přenáší je přes nesnáze, zpřijemňuje jim život a dává mu pravý účel, naději dává jistotu a oběti smysl. Také je zbavuje bázně, malátnosti a hříchu, jež lidskou duši nejvíce tíží.

6. Jak si můžeme tuto radost zachovati? 1. Petr. 3, 10—12.

Zapomínati sama na sebe obšťastňuje. Přívětivost jest podporována snahou nedbati na žádné rušení, a jakmile vznikne pohoršení, ihned je odstraniti.

7. Kudy vede cesta ke štěstí? Přís. 14, 21b.

Ten, Jenž se smiloval nad zástupy, poněvadž byli opuštěni a rozptýleni jako ovce, má doposud útrpnost s každým trpícím a jeho ruka jest jim vztažena vstříc s požehnáním. Také v modlitbě, kterou učil své učedníky, nás napomíná, abychom pamatovali na chudé. Modlíce se: »Chléb náš vezdejší dej nám dnes!«, prosíme za jiné právě tak jako za sebe.

8. Jak se zjevuje radost srdce? Zalm 45, 3; Kol. 4, 6.

Pokoušíme-li se přivesti jiné k tomu, aby zanechali svých nesprávných zvyků, mají býti naše slova velmi opatrná. Budou vůni života k životu, nebo vůni smrti k smrti. Mnozí kárají nebo radí tvrdými slovy, která nemohou raněnou duši uzdraviti. Nerozvážnými slovy spíše ducha popudí a bloudící začnou často odporovati. Všichni, kteří chtějí zastávati zásady pravdy, musí obdržeti nebeský olej lásky. Kárající slova mají vždy býti vyslovena v lásce.

9. Jak lze býti šťastným? Jan 13, 16. 17.

Tato slova nám ukazují, že jsme šťastni tehdy, činíme-li to, co víme. Věrnost na podkladě stálého vědomí povinnosti — služby Bohu a lidem — jest pravým štěstím.

10. Kdy ujdeme všemu zklamání? Ukaž, že potom je také snadnější býti přívětivým! Přís. 16, 20b.

11. Kde jedině může se přívětivostí dařiti? 1. Kor. 13, 4—8.

Proč bychom neměli milovati Boha i lidi? Nám samým dostalo se nesmírné lásky! — Pozemští rodičové nemohou míti se slabostmi a poklesky svých dítek tolik trpělivosti, jako má Bůh s těmi, které chce vysvoboditi. Nikdo nemůže upřímněji a vroucněji prositi za přestupníka a hříšníka nežli On. Všecka jeho zaslíbení a výstrahy jsou toliko vzdechy nevýslovné lásky.

12. Proč se Bůh s námi spojuje?
Iz. 57, 15.

Život, kde se pěstuje bázeň Hospodinova, nebude životem zkormouceným. Jen bez přítomnosti Kristovy jest život smutný... Přebývá-li Kristus v duši, je tam zdroj radosti. Všem, kdož Jej přijali, stává se Slovo Boží ustavičnou radostí.

10. — 30. srpna — 5. září 1942

Vytrvalost

1. Která skutečnost má posílit naši důvěru v Boha? Žalm 136, 1—26; 111, 3.

2. Na co se proto můžeme spolehnouti? 1. Petr. 1, 25.

Jedině to, co zjevuje Boží smýšlení, může obstáti. Jeho zásady jsou trvalé na věky.

3. Jak je láska Boží vylíčena? Jer. 31, 3.

4. Proč se můžeme směle setkat s naším protivníkem — satanem? Mat. 28, 20; Izai. 26, 4.

Zatím co Kristus koná svou službu ve svatyni v nebesích, slouží svým Duchem zároveň církvi na zemi. Ačkoli to tělesnému oku není viditelné, přece se splňuje jeho za-

slíbení: »Já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.« Dává svou silu slabým a svou přítomností obživuje církvev.

5. Jakou zkušenost učinili dva mužové Boží? 5. M. 33, 27; Žalm 23, 6.
6. Kterou vlastnost Bůh od nás očekává? Mat. 24, 13; Zjev. 2, 10.
7. Jak se staneme vytrvalými? Žalm 11, 6. 27. *Začíná*
8. Kdo je nám v tom vzorem? Jak. 5, 11.
9. V čem spatřoval Ježíš znamení pravého uřednictví? Jan 8, 31; 15, 9.
10. Jak se vyjádřil o nestálosti? Luk. 9, 62.
11. Co může nestálost způsobiti? Žalm 6, 4—6.

Ze všech hříšníků největší jsou ti, kteří pohrdají tím, co nebesa dala lidem ke spasení — kteří Syna Božího znovu křižují.

12. Proč máme setrvatí až do konce? Zjev. 3, 5. 12. 21.

Kdo zvítězí v boji nad satanem, má zaslíbení, že bude učiněn sloupem v chrámě Božím a nevyjde odtamtud ven. Chrám musí zde znamenati církev; býti sloupem znamená, zaujímati čestné místo v církvi. Jakmile se splní toto zaslíbení, uplynula pro vítěze doba osvědčení se; jest v pravdě dokonale upevněn a zapečetěn. Nemůže již odpadnouti; jest navždy Páně a jeho spasení jest jisté.

13. Co můžeme dnes říci o příchodu Pána Ježíše? Jaké napomenutí jest nám proto dáno? Jak. 5, 8; Zjev. 3, 11.

Nedej se nikým a ničím svěsti od pravdy a se správné cesty; tím bys přišel o odměnu věčného života.

Zdrželivost

1. Jaká zásada jest dána pro náš tělesný život? 1. Kor. 10, 31.
2. Proč jsou mnozí lidé zdrželiví? 1. Kor. 9, 25.
3. Jací lidé však také jsou? Co o nich praví Písmo? Izai. 5, 11. 12.
4. Co radí Pavel dítkám Božím? Efez. 5, 18.

V tehdejších dobách opijeli se vínem; smysl těchto veršů jest však proti každému opijení se, ať jest způsobováno jakýmkoli nápojem.

5. Jaký jest důvod proti požívání lihovin? Přís. 20, 1; 23, 29—35.

Všecky opojné nápoje slibují nejprve tělu posílení, ale když podráždění přejde, zanechávají člověka ještě slabšího. Chvilkové posílení jest vlastně jenom podráždění nervů. Ony zvyšují jaksi činnost těla, ale brzy nastane ochabnutí. Alkohol nepozorovaně otupuje, až člověk tělesně, duchovně i duševně hyne. Alkohol slibuje, ale oklamává.

6. Jak se chováme k používání tabáku? 1. Kor. 3, 17.

Používání tabáku způsobuje nesmírné škody u dětí a mladých lidí. Nynější děti a mládež trpí za nezdravé zvyky dřívějších pokolení. Od svých rodičů zdědily duchovní i tělesné slabosti, otřesené nervy a žádosti, odporující přírodě. Pakliže tyto dítky zůstávají též v takových nesprávnostech, zlo se ještě více množí. To jsou příčiny nemalého úpadku tělesného, duchovního a duševního, který potom způsobuje mnoho nepokoje.

7. Nakolik jsou všecky omamující prostředky podobny lihovinám? Přís. 23, 32.

Kde se používá opojných nápojů, otupuje se svědomí proti hříchu a konečně se zatvrzuje.

8. Jaký jest jiný následek jedů?
Přis. 23, 20. 21.

9. Jak káral Bůh již dávno použí-
vání těchto jedů? 5. M. 29, 19. 20.

10. Která etnost náleží také ke křes-
tanskému životu? (Pozoruj, jak
to pokračujel) 2. Petr. 1, 5—8.

Vše, co ničí zažívání a tělo i ducha nějakým způsobem rozčiluje, zeslabuje vládu ducha nad tělem a vede k nestřídmosti. Zhroucení mnohého nadějného mladého muže bývá jen následek nesprávného způsobu života. — Střídmost, sebezapírání a sebeovládání musí býti dítkám vštepovány od útlého mládí.

11. Jakým hříchem se rovná pití?
Jakou naději má pijan pro věč-
nost? Gal. 5, 19—21.

12. Jak velkou odpovědnost máme
v této věci? Abak. 2, 15.

13. Které hnutí máme všestranně
podporovati?

Nestřídmost jest nepřítel, proti němuž mají býti všichni ozbrojeni. Rychlé šíření se tohoto zla mělo by podnítiti k boji proti němu každého, kdo miluje své bližní. Je to velký pokrok, že školní mládež je vedena k střídmosti; to by se mělo činiti skutečně v každé škole a v každém domě. Děti a mladí lidé měli by znáti následky alkoholu, tabáku a jiných podobných jedů, jak zlobně působí na tělo, rozum i duši. Mělo by býti jasně ukázáno, že ti, kteří těchto věcí používají, nebudou dlouho míti plnou tělesnou i mravní sílu.

Se stanoviska křesťanského jest střídmost nejdůležitější mravní reformou. Každá reforma má své místo v díle evangelia a slouží lidem k dosažení lepšího, ušlechtlejšího života. A v úsilí střídmosti mají se zapojiti všichni věřící, jak sami na sobě tak i ve svém okolí.

Hospodaření

1. Jaké pravidlo dává Spasitel pro duchovní hospodaření? Luk. 9, 24.
2. Proč jest naše odpovědnost tak veliká? 1. Kor. 6, 19. 20.
3. Jaké bohatství označuje Jan za nejcennější? 3. Jan 2.

Zdraví jest požehnání, jehož si nemnozí váží, a přece na něm velkou měrou závisí působnost našich duchovních i tělesných sil. Naše vášně a náklonnosti sídlí v těle, a mají-li se naše schopnosti dobře uplatnit, musí býti tělo chováno v nejlepším pořádku. Všecko, co zeslabuje tělo, zeslabuje i ducha a maří jeho schopnost rozeznávat mezi správným a nesprávným.

4. Čím bývá tělesné zdraví zeslabováno?

Hovíme-li špatným zvykům, ukládáme-li se pozdě k odpočinku a uspokojujeme-li své choutky na úkor zdraví, je to počátkem tělesné slabosti. Zanedbáváme-li pohyb těla nebo přepracováváme tělo i ducha, přivádíme své nervy z rovnováhy.

5. Proč jsme potom dvojnásobně dlužní? Řím. 12, 1; Mat. 5, 13.

Lidé, kteří si takovýmto způsobem zkracují život a sebe činí neschopnými k službě Bohu, olupují Boha i své bližní. Svým nesprávným počínáním si ztrácejí příležitost býti jiným k požehnání — k čemuž je vlastně Bůh na tento svět poslal — a sami sebe činí neschopnými k vykonání toho, co v krátkém čase mohli vykonati. Když takto zadržujeme světu dobré, stihne nás zasloužený trest Boží.

6. Jak lze hospodařiti časem? Kaz. 9, 10a.

Některí v domácnosti ustavičně pracují, nikoli proto, že by měli mnoho práce, ale protože neuvažují, jak by mohli hospodařiti časem. Svou zdoluhavostí a línávosťou způsobují si mnoho práce tam, kde jest jí málo. Všichni, kteří opravdu chtějí, mohou nad tím zvítěziti. Musí své práci dáti určitý cíl, musí uváziti, jak dlouho ta nebo ona práce může trvati, a potom se snažiti, aby práci v určité době vykonali. Cvičením síly stávají se i ruce hbitější a zdatnější.

7. Kdy používáme správně peněz?

Luk. 16, 9.

Bůh, Kristus a andělé slouží všem zkormouceným, trpícím a obtíženým hříchy. Odevzdejme se Bohu k tomuto dílu, použijme svých darů k tomuto účelu a budeme účastni práce s nebeskými bytostmi. Budeme jim podobni povahou a tito obyvatelé věčných stanů nebudou nám cizí a posléze nás uvítají u nebeských bran.

8. Jak vysvětluje Pavel Ježíšovo poučení? 1. Tim. 6, 17—19.

9. Jak se s tím shoduje rada Danielova? Dan. 4, 24.

10. Co praví o bohatství apoštol Jakub? Jak. 5, 1—5.

11. Jaký bude konec takového sbectví? Luk. 12, 16—21.

Zítí jen sobě znamená hynouti. Lakomství, touha po pohodlí pro vlastní já« odlučuje duši od života. Duch satánův vyznačuje se žádostí něco zachovati, něco získati; Duch Kristův se však vyznačuje obětováním se pro jiné.

12. Jakou myšlenkou máme se nechat vést při hospodaření? Přís. 16, 8.

13. Proč máme pamatovati na Dárce? 5. M. 8, 17. 18.

14. V čem záleží pravá hotovost? Jak působí rozličné používání darů? Mat. 25, 14—29.

Pán žádá od křesťana, aby jeho schopnosti v každém směru vzrůstaly. Chce, abychom přemýšleli, jak lze nejlépe konati jeho dílo a oslavili jeho jméno, když On svět tak miloval, že Syna svého dal, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul.

13. — 20. — 26. z á ř í 1942

Úcta k Bohu

1. Co znamená míti bázeň Boží?
2. Kor. 7, 1; Řím. 8, 15.
2. Proč patří největší úcta Bohu?
Žalm 89, 7—9.
3. Která zkušenost nás v tom utvrzuje? Žalm 86, 5—7.
4. Jak si Bůh přeje býti uctíván?
3. M. 26, 2.

Už i malé dítě má býti poučeno, že hodina a místo modlitby, jakož i bohoslužby jsou svaté, jelikož jest přítomen sám Bůh. Jestliže sami projevujeme svým chováním úctu, je to nejlepším naučením. Bůh nepřikázal nic zbytečného a proto Mu ničím nemůžeme prokázati větší úctu než právě tím, že jsme poslušni jeho příkazů. Pamatujeme-li na jeho den odpočnutí, dokazujeme Mu svou úctu.

5. Jak chce Bůh, aby bylo zacházeno s jeho jménem, s jeho slovem a s jeho služebníky? 2. M. 20, 7; Žalm 56, 5; 1. Kor. 4, 1.

Mějme v úctě jméno Boží; nikdy je nevyslovujeme lehkomyslně nebo bezmyslenkovitě. Ani v modlitbě nemělo by se často a zbytečně opakovati. Svaté a hrozné jest jméno jeho. (Žalm 111, 9.) Když je andělé vyslovují, zakrývají svůj obličej. S jakou úctou měli bychom je vyslovovati my, hříšníci! — Mějme v uctivosti Slovo Boží. Nepovažujme Písmo svaté za něco obyčejného a jeho výroků nepouži-

vejme nějakým žertovným způsobem. — Mějme též v uctivosti kazatele, učitele a rodiče, kteří jsou na místě Božím. Ctice je, ctíme současně Boha.

6. Jak působí Boží přítomnost?

2. M. 3, 2—5; Joz. 5, 15.

Šťastní ti, kteří mají třeba nepatrný dům Boží v městě nebo na horách, v nízké chýši nebo na poušti; je-li to to nejlepší, co pro svého Mistra mohli získati, bude to svaté Pánu a On je počtí Svou přítomností.

7. Jak můžeme vyjádřiti svou úctu k Pánu? Zalm 95, 6.

Modlíme-li se společně nebo osamoceně, měli bychom to vždy pokládati za přednost, že můžeme obě svá kolena skloniti na modlitbě před Pánem. Spasitel, náš vzor, též poklekl a modlil se. Totéž čteme o jeho učednících. Pavel napsal: »Protož skláním kolena svá...« Také Ezdráš klekl a vyznával před Bohem hříchy lidu. Daniel třikrát za den klekal a modlil se a chválil Boha.

8. Jak se bude projevovati naše úcta v domě Božím? Ab. 2, 20; Kaz. 5, 1.

Vstupují-li modlitebníci do modlitebny, měli by se s vážností a klidem ubírat na svá místa... Všední řeči, smích a šepání nebudiž v domě Božím trpěny před bohoslužbami ani po nich. Modlitebníci mají se vyznačovati opravdovou uctivostí. Před začátkem bohoslužeb nechť přítomní v tichosti pozvednou mysl na modlitbě k Bohu, aby jim chvíle bohoslužeb byla zvláštním požehnáním a jiným duším aby posloužila k přesvědčení a obrácení. Mají pamatovati, že nebeští poslové jsou přítomni.

9. Kdy je Bůh také mezi námi? Mat. 18, 20.

10. Co bude pocífovati bohabojný? Co mu působí radost? Zalm 84, 3, 11; 122, 1.

11. Jakou službu budeme Pánu rádi konati? 1. Par. 16, 29.

12. Jakou cenu má bázeň Hospodina? Přís. 19, 23; 14, 26.

13. Nakolik zvyšuje bázeň Hospodina pocit naší odpovědnosti? Izai. 11, 3.

Mnoho zármutku a hoře pochází z toho, že jiné soudíme podle zdání a řeči jiných lidí. Bázeň Hospodinova naproti tomu zostruje zrak a osvěcuje rozum, takže chování jiného nebude ne posuzovati podle zpráv z nespolehlivého pramene.

14. Čím má nám tato bázeň býti? Izai. 33, 6.

15. Co jest praveno o úctě, projevené jenom slovy? Mat. 15, 7—9.

16. Kdo je nám vzorem pravé uctivosti? Izai. 6, 1—4.